В розлуці а вами, солов'ї Вкраїни,
Так ниє серце, що аж сміх бере
З самого себе. Хоч воно й старе,
А в рідний край, як в юність давню, лине.

Дива Версаля, Лувру красота
Та й Ейфелева башта не поможе.
Воно, звичайно, гостеві негоже
В Парижі думать про свої міста,

Про Лохвицю, про Миргород, про Сквиру,
Про Голосіївський веселий гай,-
Булонський ліс, поете, споглядай,
Подібний і до раю, і до виру!

Тут люди приязні. Навкруг рясні
Стоять сади, платани і каштани,
Та шелест верб у пам'яті не тане,
Вія ще чутніший тут, на чужині.

Ти груди краєш поглядом дитини,
Печеш і мучиш, рідний краю мій,

П'яниш, як жоден на землі напій...
Тужу за вами, солов'ї Вкраїни!

29 травня 1957 р.
Париж